

ἑσβ. (Μανδαμᾶδ. Συκαμν.) ἀστοιβία Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀστοιφία Εὐβ. (Ἀνδρων. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) ἀστοιφὰς Εὐβ. (Ὁκτον. Ὁρ. Στρόπον.) ἀστοιφὰς Βιθυν. ἀστοιαῖος. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή κατὰ τὰ εἰς - εἰς ὄν. φυτῶν.

1) Ἀκανθῶδες φρύγανον τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου τῆς ἀξέως τῶν ροδανθῶν (poterium spinosum) διαφόρων οἰκλιῶν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Στὴν ἀστοιβὴν νερὸ μὴ χύνης μὴ δαπάνη ματαιῶς) Ἰος Ἀπ' τ'ν ἀστοιβὴν δὲ γάνιν κατάρτ' ἐπὶ ἀδυνάτων) Λέσβ. Συνών. ἀστοιβή, ἀστοιβίδα, φάνα, πλάνη. 2) Μεταφ. ἡ ἔχουσα πολὺ σγουρά καλλιὰ, ἐπὶ γυναικὸς Εὐβ. (Κουρ.) [**]

ἀστοιβερὸς ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) στουβερὸς Εὐβ. (Κύμ.) ἀστοιφερός Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ὁ κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβῆς ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἔχει ἀξία τὸ χωράφι, ἕνα ἀστοιφερὸ εἶναι Κουρ. Συνών. ἀστοιβιδερός. Πβ. ἀπηφανερὸς.

ἀστοιβή ἡ, στοιβή Κύθηρ. Κῶς στουβή Μεγίστ. στοιβή Ἀθῆν. ἀστοιβή σύνηθ. ἀστ'βή πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοιή Κάμπ. Κάσ. ἀστοιφὴ Κάμπ. Κῶς Σέριφ. ἀστοιβή Ἀθῆν. Κύπρ. Σῦρ. — Κορ. Ἀτ. 4, 711 — Λεξ. Περίδ. 471 ἀστοιβὸς ὁ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. στοιβή.

Ἀστοιβεῖς 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἡ ἀστοιβή θέλει νερὸ κ' ἢ λεύκα τὸν ἀέρα Αἴγιν.

Ἄν κάμ' ἡ ἀστοιβή δαβρὶ καὶ ἀσπάλαθας κοντάρι, τότες κ' εὐὸ ἀνήμενε ἀντρας πῶς θὰ σὲ πάρη (δαβρὶ = ραβδί) Πάτρ.

ἀστοιβίδα ἡ, στοιβίδα Κορ. Ἀτ. 4, 545 — Λεξ. Πρω. στεβίδα Κορ. Ἀτ. 4, 545 ἀστοιβίδα Κρήτ. (Βιάνν. Λατοῖδ. Μονοφάτσ. κ.ά.) Νίσυρ. ἀστοιφίδα Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κρήτ. (Κυδων.) Πελοπν. (Μάν.) Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ἰδα. Τὸ στοιβίδα καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀστοιβεῖς 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Λουφάζετε σὰν τοσὶ τρουλλίτες 'ς τὴν ἀστοιβίδα Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Ἀστοιφίδα μαλλιαρὴ | πίνει νερό, δὲν κατουρεῖ (ἢ ὄρνις) Κάτω Παναγ. || Ἀσμ.

Νὰ τρώς τοῦ σκοίνου τὸν καρπὸ καὶ τὸ ἀστοιβίδας τὸν ἀνθὸ Βιάνν.

Κρῖμα 'ς τὸν ἄσπρο σου λαιμὸ νὰ παίξ' ἀδιφεγίδες κ' ἐγὼ νὰ ξημερώνωμαι ἀπάνω 'ς τὸ ἀστοιβίδες Κρήτ.

Ἄν κάμ' ὁ μέρμηγκας ἀβγὸ κ' ἢ πέριδικα γεράκι κ' ἢ ἀστοιφίδα γιασεμί, τότε θὰ 'ρτῇ ὁ Τσολάκης Χίος.

ἀστοιβιδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - άκι. Μικρὰ ἀστοιβή. Συνών. ἀστοιβίδι, ἀστοιβίτσα.

ἀστοιβιδεῖς ὁ, Κρήτ. (Λατοῖδ.) ἀστοιβιδεῖς Ἰκαρ. Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - εῖς.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβίδες Ἰκαρ. Κρήτ. (Λατοῖδ. Σέλιν.) Συνών. ἀστοιβιδῶνας. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Σητ.) Χίος.

ἀστοιβιδερός ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν.) ἀστοιφιδερός Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ὁ κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβίδες Κρήτ. (Σέλιν.) Συνών. ἀστοιβερὸς. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστοιβιδερὸ καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Βιάνν.)

ἀστοιβίδι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβή διὰ τῆς καταλ. - ἰδι.

Μικρὰ ἀστοιβή. Συνών. ἀστοιβιδάκι, ἀστοιβίτσα.

ἀστοιβιδόκαρπος ὁ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. Λατοῖδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ καρπός.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀστοιβῆς: Φρ. Τὸν ἀστοιβιδόκαρπο δὲ πούληση (εἰρων. ἐπὶ πτωχοῦ) Λατοῖδ. || Ἀσμ.

Μέρμηγα, πρωτομέρμηγα, μέρμηγα τῷ μερμήγω, πᾶρε τὰ γεννημένα σου καὶ τὰ ἀγέννητά σου καὶ ἄμε 'ς τὰ ὄρη 'ς τὰ βουνὰ νὰ κάμης τὴ φωλιά σου, μετὸν ἀστοιβιδόκαρπο νὰ βγάνης τὴ χρώνιά σου (ἐπφδ.) Ἐμπαρ.

ἀστοιβίδος ὁ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,226.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - ος.

Μεγάλη ἀστοιβή. Συνών. ἀστοιβιδούκλα.

ἀστοιβιδούκλα ἡ, Νάξ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - ούκλα.

Ἀστοιβίδος, ὁ ἰδ.

ἀστοιβιδῶνας ὁ, ἀμάρτ. ἀστοιφιδῶνας Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - ὶνας.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβίδες. Συνών. ἀστοιβιδεῖς.

ἀστοιβίτσα ἡ, ἀμάρτ. ἀστοιβίτσα Σάμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβή διὰ τῆς καταλ. - ἰτσα.

Μικρὰ ἀστοιβή: Αἰνιγμ.

Ἀστοιβίτσα φουντουτή | χέζει καὶ δὲν κατουρεῖ (ἢ ὄρνις). Συνών. ἀστοιβιδάκι, ἀστοιβίδι.

ἀστοιβόρριζα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστοιβή καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς ἀστοιβῆς.

ἀστοιβωπὸς ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ωπός.

Ὁ ἔχων ἀστοιβῆς, ἐπὶ ἀγροῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Χωράφι ἀστοιβωπό. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστοιβωπή Ἰκαρ. Μύκ. Ἀστοιβωπό Ἀνδρ. (Κόρθ.) Σῦρ.

ἀστοίχειωτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀστοίχειουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοίχειωτος <στοίχειώνω.

1) Ὁ μὴ κατεχόμενος ὑπὸ στοίχειου, ἐπὶ οἰκίας ἐνθ' ἄν.: Ἀστοίχειωτο γεφύρι - πηγάδι - σπῖτι Λεξ. Δημητρ. Σπῖτ' ἀστοίχειουτον Ζαγόρ. Μακεδ. 2) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς στοίχειον Λεξ. Δημητρ.

ἀστοίχητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστοίχ'τους Ἰμβρ. Μακεδ. ἀστοίχιστος Λεξ. Μπριγκ. ἀστοίχ'στους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στοιχητός <στοιχῶ.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐμισθώθη ὡς ὑπηρέτης ἢ ὑπάλληλος ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἀφῆκε κανένα πιδὶ τ' ἀστοίχ'του, οὔλα τὰ στοίχ'σι Ἰμβρ.

ἀστοκκάριστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοκκαριστός <στοκκάρω.

Ὁ μὴ διὰ στόκκου πληρωθεὶς, ἐπὶ τῶν μεταξὺ δύο προσηρμοσμένων ἀντικειμένων μενόντων κενῶν, τῶν ἀρμῶν,



οἶον πατωμάτων, ὑελοπινάκων τῶν παραθύρων κττ.: Ἀστοκ-
κάριστο πάτωμα - τζάμι κττ. Ἀντίθ. στοκκαρισμένος (ιδ.
στοκκάρω).

ἀστόλιστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστόλιστος.

Χωρίς στολισμόν: Ἔχουμε ἀστόλιστα.

ἀστόλιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀστόλ'στους βόρ.
ιδιώμ. ἀστόλιστε Τσακων. ἀστόλιχτος Πόντ. (Οἶν.)
ἀστόλιγος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στολιστός. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ κοσμημένος, ἀκαλλώπιστος, ἐπὶ προσώπων
καὶ πραγμάτων κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀστόλιστη γυναῖκα - ἐκκλη-
σία - νύφη κττ. Ἀστόλιστο κορίτσι - σίτι κττ. κοιν. || Γνωμ.
Κόρη ἀστόλιστη σὰν ἀφκειαχτη πελεθούρα (κόρη ἀκαλλώπι-
στος ὁμοιάζει μὲ παρὰ θυρον τοῦ ὁποίου δὲν ἐβάφησαν τὰ
κάγκελα) Αἴγιν. 2) Ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ὁ μὴ ὑβρισθεὶς
Λεξ. Δημητρ.

ἀστομος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Περίδ. Πρω. ἀστομο
Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστομος.

1) Ὁ μὴ τρώγων πολὺ, ὁ φύσει ὀλιγοφάγος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων Κύπρ.: Ἐκαμα τρεῖς νύφ-φες τὸ' οἱ τρεῖς
ἀστομες. Σοῖρος ἀστομος. Ἀντίθ. στομάρις. 2) Ὁ μὴ
ὀμιλῶν, ἀμίλητος Τσακων. — Λεξ. Πρω. 3) Ὁ μὴ ἀμ-
βλυνθεὶς, ἐπὶ σιδηρᾶς κοπῆς Λεξ. Περίδ. Συνών. ἀστό-
μωτος 2.

ἀστομούχωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στομουχωτός
<στομουχώνω.

Ἐκεῖνος εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν ἐτέθη στομούχι,
πλεκτόν ἐκ βρούλλων φίμωτρον, ἐπὶ ζώων.

ἀστόμωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστόμουντους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστόμωτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων χάλυβα εἰς τὴν κοπὴν, ἐπὶ σιδηροῦ κο-
πτικοῦ ὀργάνου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Μακεδ. (Κοζ.) Ρόδ.
— Λεξ. Περίδ.: Μαχαίρι ἀστόμωτο Ἡπ. 2) Ὁ μὴ ἀμ-
βλυνθεὶς διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἐπὶ κοπτεροῦ ὀργάνου
σύνηθ.: Ἀστόμωτο μαχαίρι - πριόνι - τσεκούρι σύνηθ. Συνών.
ἀστομος 3. 3) Ἀνεμπόδιστος, ἀφύλακτος Ἡπ.: Ἐμει-
ναν τὰ γίδια ἀστόμωτα καὶ βγήκαν ἔς τὰ οπαρτὰ Ἡπ. 4)
Ἀσυγκράτητος, ριψοκίνδυνος (Νουμάς 223, 8): Ἀστόμωτη
λεβεντιά. 5) Ἀθυρόστομος Θεσσ.: Ἀστόμωτη γυναῖκα.

6) Ἀκόρεστος εἰς τὰς ἡδονὰς Θεσσ.

ἀστοργος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοργος.

Ὁ μὴ ἔχων στοργήν, ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους σύνηθ.:
Ἀστοργη κόρη - μητέρα. Ἀστοργο παιδί. Ἀστοργοι γονεῖς.

ἀστουδος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στούδιν.

Ὁ μὴ ἔχων ὀστά: Ἀστουδον κρέας.

ἀστούμπιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστούμπιστους Εὐβ.
(Στρόπον.) ἀστούμπ'στους Μακεδ. ἀστρούμπιστος Λεξ.
Δημητρ. ἀστούμπιγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ.
Μάν. Τρίκκ.) ἀστούμπ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στουμπιστός
<στουμπίζω.

1) Ἀκοπάνιστος, ἀσύντριπτος, κυρίως ἐπὶ ξηρῶν καρ-
πῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀστούμπιστα ἀμύγδαλα - ροκόρδα πολλαχ. Καφές

ἀστούμπιγος Κλουτσηνοχ. Ἀστούμπ'στους βίκους Στρόπον.
Ἀστούμπ'σι' φακῇ αὐτόθ. Ἀστούμπ'στου καλαμπόκ' αὐτόθ.
Ἀστούμπ'γους σ'τάρ' Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ δαρεὶς Πελοπν.
(Μάν.): Ἐννοια σου κ' ἔτσι ποῦ κάνεις δὲ θὰ φύγῃς ἀστούμ-
πιγος! 3) Ὁ μὴ συμπιεσθεὶς, ὁ μὴ συνθλιβεὶς Λεξ. Δη-
μητρ.: Πόδι - χέρι ἀστούμπιστο.

ἀστούμπωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στουμπωτός
<στουμπώνω.

1) Ὁ μὴ κοπανισθεὶς, ἀτσάκιστος πολλαχ.: Ἐλαιές
ἀστούμπωτες. 2) Ὁ μὴ δαρεὶς Ἀθῆν.: Λέν ἀφίνει κανένα
παιδί ἀστούμπωτο.

ἀστούππωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστούππουντους πολλαχ.
βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στουππωτός
<στουππώνω.

1) Ὁ μὴ στεγνωνθεὶς δι' ἀπορροφητικοῦ χάρτου, ἐπὶ
γραφῆς διὰ μελάνης σύνηθ.: Γράμμα - μελάνι ἀστούππωτο.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αἱ ρωγμαὶ δὲν ἐφράχθησαν διὰ
στυπτείου, ἐπὶ ἀγγείου: Βαρέλλι ἀστούππωτο.

ἀστοχα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος.

1) Ἀσκόπως ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,70: Ποίημ.

Τὰ χέρια τῆς μὲ τῆς ποδῆς τὴν ἄκρη ἀστοχα παῖζαν.

2) Ἀνεπιτυχῶς πολλαχ.: Οἱ δουλειές μας πῆγαν ἀστοχα.

3) Κακῶς Κορσ.: Νὰ ψοφήσουν οἱ κοιταγίτσες σου, οἱ
ἔλαδιτσες σου κι ὅλη ἡ ἀρχοντιά σου νὰ πάῃ ἀστοχα! (ἀρά).

ἀστοχασιά ἡ. ἀστοχασία Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

ἀστοχασίγμ Πόντ. (Κερασ.) ἀστοχασιά σύνηθ. ἀστου-
χασιά βόρ. ιδιώμ. ἀστοχασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ἀ. ἀστου-
χασά Σάμ. κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στόχασι. Οἱ τύπ.
ἀστοχασία, ἀστοχασά καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀπροσεξία, ἀπερίσκεψία, ἀσυνεσία σύνηθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Χαλδ.): Αὐτὸ ποῦ κάνεις εἶναι ἀστοχασιά. Σ' ὅλα
φταίει ἡ ἀστοχασιά. Γελάει ὁ κόσμος μὲ τὴν ἀστοχασιά του.
Ἀστοχασιά ποῦ τὴν ἔχει! Ἀπὸ τὴν ἀστοχασιά του ὁ ἄνθρωπος
πολλὰ παθαίνει κοιν. Μὲ τὴν ἀστοχασία σ' κάμμιαν 'κι θὰ προ-
κόψῃς (οὐδέποτε θὰ προκόψῃς) Χαλδ. 2) Ὀλιγογρία Λυκ.
(Λιβύσσ.) 3) Ληημοσύνη Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών.
ἀστοχησιά. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἑλλάδ. 4) Περιφρόνη-
σις Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

ἀστόχαστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστόχαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος κοιν. καὶ
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.): Μιλῶ - φέρομαι ἀστόχαστα. Τὸ
πῆρα - τό 'καμα ἀστόχαστα. Τὴ χάλασε τὴ δουλειὰ ἀστόχαστα
κοιν. Πάντα ἀστόχαστα καλατζεύς (ὀμιλεῖς) Χαλδ. 2)
Ἀπροσέκτως Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.): Πορπατεῖς ἀστόχαστα.

ἀστόχαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.

Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) ἀστόχαστους βόρ. ιδιώμ. ἀστό-
χαστες Σκῦρ. ἀστόχαστε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστόχαστος.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, λόγων καὶ ἔργων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ.): Ἀστόχαστος ἄνθρωπος. Ἀστόχαστη γυναῖκα. Ἀστό-
χαστο παιδί. Ἀστόχαστα λόγια. Ἀστόχαστο κι ἀσυλλογιστο
κεφάλι κοιν. Ἀστόχαστος γυναῖκα Κερασ. Τραπ. Χαλδ.
|| Παροιμ. Ἀστόχαστον κιφάλ', πονδάρια κοιρασμένα (ἐπὶ
τοῦ ἐπιχειροῦντός τι ἀσυνέτως καὶ ὑποβαλλομένου εἰς δι-

